

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΠΡΟΥΝΟ

ΝΑΤΑΣΣΑ

ΕΙΧΑ γνωρίσει την Νατάσσα τὸ περασμένο καλοκαίρι στὴ Γένοβα. Καθόταν στὸ σπίτι ἑνὸς παλιοῦ φιλοῦ μου, ἑνὸς ἀποτυχημένου ζωγράφου ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ κἀνῃ ἕνα σωρὸ ὄνειρα. Ἡ Νατάσσα Πέτροβιτς ἦταν μιὰ ξανθὴ Παναγία. Τὰ μαλλιά της εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ ὠριμοῦ σταριοῦ καὶ τὰ μάτια της ἦσαν τόσο γαλινα σὰν μιὰ γαλήνια θάλασσα. Ὁ φίλος μου, ὁ Τζιοβάννι Ἀλμπερτινι, μ' ὄλες τὶς φτώχειες τοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κρατᾷ κοντὰ του. Κι' ἐκεῖνη, δίχως κανένα παράπονο, ἔφθειρε τὴν ὡμορφιά της ἀνάμεσα στοὺς ἀπούλητους πίνακες, στὰ πορτραῖτα καὶ στὶς μπουγιές τοῦ ἀποτυχημένου καλλιτέχνη.

Ὁ Τζιοβάννι δὲν ἦταν πειὰ οὔτε νέος, οὔτε ὡμορφος. Κ' ἦταν δυὸ φορές μάλιστα δυστυχισμένος, γιατί εἶχε κυριευθῆ κιόλας ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ κρασιοῦ. Ἐπινε καὶ τὶς λίγες λιρέττες ποὺ κατῶρθωνε νὰ ἐξοικονομῆσει κ' οἱ καραμπινιέροι τὸν φέρναν σέρνοντας, καὶ τὸν πετοῦσαν ὅπως ἕνα ἄδειο σακκὶ ἐμπρὸς στὰ πόδια τῆς ξανθῆς Παναγίας.

Ἐκεῖνη τότε, δίχως κανένα παράπονο τὸν βοηθοῦσε νὰ ξεπλῶσει στὸ κρεβάτι του, τὸν ἐγδυνε σὰν ἕνα μικρὸ παιδί κι' ὅλη τὴ νύχτα ἔμενε ἀγρυπνη στὸ προσκέφαλό του γιὰ νὰ ἐλαττώσει ὅσο μπορούσε τοὺς ἐφιάλτες τοῦ μεθυσιοῦ ποὺ τὸν βασάνιζαν.

Κάθε φορά δὲ ποὺ ὁ Ἀλμπερτινι ἀρχίζε νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὴν ἀποκτήνωσή του, ξεσποῦσε σὲ πικρὰ δάκρυα μετανοίας, τῆς φιλοῦσε τὰ χέρια καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συγχωρήσει:

— Νατάσσα! Νατάσσα! τῆς φώναζε μὲ μιὰ ἀπέραντη θλίψη στὴ φωνή του. Μικρὴ μου Νατάσσα!

Καὶ τῆς χάιδευε τὰ ξανθὰ μαλλιά της μὲ μιὰ πατρικὴ στοργή.

Σιγά-σιγά κατόπι ἀνακτοῦσε τὸν ἀνθρωπισμὸ του καὶ ρίχνονταν μὲ μεγάλο κέφι στὴ δουλειά. Ἐφτιαχνε γιὰ λίγες λιρέττες τὰ τεράστια πανῶ τῶν κινηματογράφων, ζωγράφιζε τὶς διάφορες ρεκλάμες τῶν καταστημάτων καὶ ὅταν τοῦ ἔμενε καιρὸς ἀρχίζε νὰ ἐργάζεται τοὺς πίνακές του. Εἶχε τ' ὄνειρο ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἔβγαινε τέλος ἀπὸ τὴν ἀφάνεια κι' ὅτι θὰ μπορούσε νὰ φανῆ ἀντάξιος τοῦ θαυμασμοῦ τῆς Νατάσσας.

— Ἐκεῖνο ποὺ μὲ κρατᾷ ἀκόμη στὴ ζωὴ, μοῦ ἐξωμολογεῖτο μὲ εἰλικρίνεια, εἶνε ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου. Ἄν τύχαινε νὰ χάσω αὐτὸ τὸ αἰθέριο πλάσμα, ἡ ζωὴ δὲν θὰ εἶχε πειὰ γιὰ μένα κανένα ἐνδιαφέρον καὶ θὰ ἦταν προτιμότερος ὁ θάνατος.

Καὶ περιέφερε τὰ κουρέλια του καὶ τὸν ἄκαιρο μποιησμοῦ του στοὺς δρόμους τῆς Γένοβας, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ περίεργα βλέμματα τῶν διαβατῶν καὶ τὶς δύσπιστες ματιές τους.

Μιὰ μέρα μοῦ διηγήθηκε ἀλύπη καὶ αὐτὸ τὸ μυστικό του:

— Ὁ πατέρας μου, εἶχε μαζέψει, μοῦ εἶπε, ἀπὸ ἕνα ὑποπτο νυχτερινὸ κέντρο τῆς μητέρας τῆς Νατάσσας καὶ ἔτσι ἀπὸ μιὰ συμπάθεια πρὸς τὴν δυστυχία τῶν ἄλλων, τὴν εἶχε λυπηθῆ καὶ τὴν εἶχε κρατήσῃ κοντὰ του. Ἐ, ἦταν τότε εὐτυχισμένα χρόνια. Εἴμαστε, καθὼς θὰ θυμᾶσαι, ἀρκετὰ πλούσιοι, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θέλησα νὰ καλλιεργήσω τὸ ταλέντο μου. Ἐπειτα ἀπὸ χρόνια ὅμως ὅλα σκόρπισαν σὰν τὰ ξερὰ φύλλα στὸν ἄνεμο. Κι' ὅταν πέθαναν ὁ πατέρας μου κ' ἡ μητέρα της, ἀποφασίσαμε νὰ ζήσουμε μαζύ. Γρήγορα ὅμως κατάλαβα τὸ λάθος μου. Δὲν ἦμουν ἱκανὸς νὰ ζήσω οὔτε τὸν ἑαυτὸ μου ὄχι καὶ νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ἀνατροφή τῆς Νατάσσας. Ὡστόσο πάλαιψα κι' ἐξακολουθῶ νὰ παλεύω μὲ τὴν δυστυχία.

Ἡ Νατάσσα φαίνεται ὅτι αἰσθανόταν γι' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο ἕνα μεγάλο σεβασμὸ ποὺ ξεπερνοῦσε στὴ δύναμη κι' αὐτὸν τὸν ἔρωτα.

Κι' ὡστόσο ἦμουν βέβαιος ὅτι αὐτὴ ἡ ὑποχρέωσι δὲν εἶχε ἀναγκάσει τὴ Νατάσσα νὰ εἶνε τυφλὰ ἀφωσιωμένη στὸν Τζιοβάννι. Κάτι ἄλλο συνέβαινε. Κάτι ἀκόμη πιὸ σοβαρὸ. Κι' ἐγὼ, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχα κάμει ὡς τότε κακὸ σὲ ἄνθρωπο, βάλθηκα νὰ ἐξακριβώσω αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ μυστή-

ριο καὶ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειά μου. Ναι, γιατί νὰ σᾶς τὸ κρύψω; Ἡμουν κι' ἐγὼ ἕνας σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζηλεύουν τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων. Δὲν μπορούσα νὰ ὑποφέρω αὐτὴ τὴν θυσία τῆς γοητευτικῆς Νατάσσας, ποὺ ἔφθειρε μέρα μὲ τὴ μέρα τὴν ὡμορφία της, κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ἀποτυχημένο καλλιτέχνη. Κι' ἐγὼ, ὁ φίλος του, ὁ ἀνθρώπος ποὺ εἶχε φιλοξενηθῆ στὸ σπίτι του, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τοῦ καταστρέψω μὲ τὴν ἐπιπολαιότητά μου τὴ ζωὴ του. Σᾶς τὸ ἐξομολογῶμαι γιὰ νὰ κρινετε πόσον ἀτιμῆ ἦταν αὐτὴ ἡ πράξις μου καὶ νὰ με καταδικάσετε στὴ συνειδησί σας. Ναι, μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑποφέρω αὐτὴ τὴν ἀγάπη τῆς Νατάσσας πρὸς τὸν γερασμένο φίλο μου. Ὑπέφερα ἀκόμη γιατί σκεφτόμουν ὅτι αὐτὴ ἡ γοητευτικὴ ὡμορφία ἦταν καταδικασμένη νὰ μαραθῆ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ φτωχικὸ περιβάλλον, μὲ συντροφιά ἕναν μεθύστακα! Καὶ χωρὶς νὰ φαντάζωμαι τὸ ἐγκλημα ποὺ ἔκανα, συνεννοήθηκα μ' ἕναν πλούσιο φίλο μου καὶ τὸν συνέστησα στὸν Ἀλμπερτινι:

— Θέλει, τοῦ ἐξήγησα, νὰ τοῦ φτιάξῃ τὸ πορτραῖτο. Θὰ σὲ πληρώσει πολὺ ἀκριβὰ, φθάνει νὰ τὸν περιποιηθῆς.

Ὁ Τζιοβάννι μ' εὐχαρίστησε γι' αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον μου.

Ὁ πλούσιος φίλος μου ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκεῖνη μέρα ἀρχισε νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰ πλούτη του. Μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τὴν εὐθύμη ζωὴ του, γιὰ τὶς διασκεδάσεις του, γιὰ τὴν τελευταία μόδα καὶ γιὰ ἕνα σωρὸ σκάνδαλα.

Ἡ Νατάσσα τὸν κυττοῦσε παραξενεμένη μ' ἕνα ἐκπληκτὸ βλέμμα ὡς ν' ἀντίκρυζε γιὰ πρώτη φορά ἕναν καινούργιο κόσμο. Ἐπειτα ἀρχισε νὰ θαυμάζῃ τὰ νειᾶτά του καὶ τὴν ὄρση τῶν καὶ τέλος τὴν εἶδα ὅτι φροντιζε νὰ περιποιηθῆ περισσότερο τὸν ἑαυτὸ της καὶ νὰ κρύβῃ ὅσο μπορούσε τὴ φτώχεια τοῦ διαμερισμάτος των.

Ὁ Τζιοβάννι ἀφωσιωμένος στὸ ἔργο του, δὲν εἶχε προσέξει αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ της. Ὅσο γιὰ τὸν πλούσιο φίλο μου, αὐτὸς εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα τὴν ὡμορφὴ Νατάσσα.

Ἐπειτα ἀπὸ εἰκοσι μέρες συνέβη τέλος ἐκεῖνο ποὺ ὑπέθετα. Ἡ Νατάσσα δὲν θύμωσε ὅταν ὁ φίλος μου τῆς ὡμολόγησε τὴν ἀγάπη του καὶ τῆς ζήτησε νὰ γίνῃ γυναίκα του. Τὸν ἄφησε μάλιστα νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ἔδινε μιὰ καταφατικὴ ἀπάντησι στὴν πρότασί του.

Καὶ ξαφνικὰ, ὕστερα ἀπὸ λίγο, μιὰ μέρα ποὺ πῆγα νὰ ἰδῶ τὸν Τζιοβάννι, τὸν ἔβρηκα ὀλομόναχο. Καθόταν ἀκίνητος μπροστὰ σ' ἕνα πορτραῖτο τῆς Νατάσσας κι' ἦταν τόσο ἀφηρημένος, ὥστε δὲν ἀντελήφθη τὴν παρουσίᾳ μου.

— Ἐ, Τζιοβάννι, τοῦ φώναξα ἀνήσυχος. Τί ἔχεις; Ποῦ εἶνε ἡ Νατάσσα;

Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα τρελλοῦ κ' ὕστερα μοῦ εἶπε μὲ μιὰ βραχνὴ φωνὴ ἀνθρώπου ἔτοιμοθάνατου:

— Ἐφυγε!

Καὶ γέλασε μ' ἕνα σκληρὸ καὶ ἀπαίσιον γέλιο. Ὁ Τζιοβάννι Ἀλμπερτινι εἶχε χάσει ἀπὸ τὴ μεγάλη λύπη του τὸ μυᾶλό του. Κι' ἐγὼ, ὁ δολοφόνος τῆς εὐτυχίας του, φοβήθηκα πάρα πολὺ γι' αὐτὸ τὸ ἐγκλημά μου κι' ἔσπευσα νὰ ἐξαφανισθῶ. Ὁ Ἀλμπερτινι πέθανε ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Τὴν κηδεῖα του κανεὶς δὲν τὴν ἀκολούθησε. Οὔτε κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀγαπημένη του Νατάσσα. Ἐκανε τὸ γαμήλιο ταξίδι της στὴ Βενετία, ντυμένη μὲ βαρύτιμες τουαλέττες καὶ πανάκριβα κοσμήματα. Καὶ τότε κατάλαβα ὅτι καὶ ἡ Ξανθὴ Παναγία ἦταν μιὰ γυναίκα. Ὅσο γιὰ τὸ μυστικὸ ποὺ σᾶς ἀνέφερα, δὲν ὑπῆρχε στὴ ζωὴ τους. Εἶχε συνηθίσει ἀπλούστατα στὴ φτώχεια καὶ δὲν τῆς ἔκανε καμμιά ἐντύπωσι ἡ δυστυχία. Ἡ παρουσία ὅμως ἐκείνου τοῦ πλουσίου θαυμαστοῦ της δὲν ἀργησε νὰ τὴν ἀναστατώσει καὶ νὰ τῆς ξυπνήσει μέσα της τὸν πόθο νὰ χαρῆ τὴ ζωὴ της. Κ' ἡ Νατάσσα ἐγκατέλειψε τὸν ἀποτυχημένο ζωγράφο κι' ἀκολούθησε τὸν πλούσιο ἀνθρώπο, ὁ ὁποῖος τῆς προσέφερε τὴν καρδιά του μαζύ μὲ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πατέρα του.

Ἡ Νατάσσα, φοροῦσε τώρα βαρύτιμες τουαλέττες

ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΠΡΟΥΝΟ